

[Krag.]

samfundsmæssige og ikke det erhvervs-mæssige Hensyn, som bliver bestemmende i den kommende Tid.

Men, som jeg har sagt, vi er rede til at forhandle om denne Sag, om begge Sider af den, hvis Sammenhæng den højtærede Handelsminister har erkendt ogsaa gennem det foreliggende Lovforslag. Men er ikke Forholdet det, at Fremsettelsen af Forslaget om „Danmarks Bank“ i Virkeligheden er en ren Formsag? Er ikke Forholdet det, at den højtærede Handelsminister er bundet til Forslaget, som det nu er? for saa maa han hellere tilstaa det. Repræsentantskabets Formands Udtalelser i Pressen i Dag tyder netop paa, at der overhovedet ingen Ændringer kan foretages, uden at Sagen paa ny skal forelægges Aktionærernes Generalforsamling. Det vil sige, den højtærede Handelsminister er bundet, og det vil atter sige, at hvis vi vil have Lovforslaget igennem, er Rigsdagen bundet, og hvis det er Forholdet, saa siger jeg til den højtærede Handelsminister: Sig det saa, saa vi kan faa det reelle Grundlag at tale paa.

Christmas Møller: Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen kom naturligvis ikke ind paa min Paavisning af, at han havde taget fuldkommen fejl med Hensyn til Stillingen i 1928, men begyndte at tale om noget andet. Enten har det ærede Medlem misforstaaet mig, eller ogsaa citerede han forkert. Jeg har ikke sagt, at Landmandsbanken var en daarlig Forretning, naturligvis ikke, det kan jo enhver se af Regnskabet, jeg maa ogsaa formode, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, Formanden for Afviklingsafdelingen, har saa megen Forstand paa det, at han kan se det. Men da det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen gjorde opmærksom paa, hvad der var tjent af Penge til Staten, sagde jeg: Hvad kostede Landmandsbankordningen Staten, og hvad har Staten faaet i Forrentning af sine Penge? Det er et helt andet Spørgsmaal, end hvad Landmandsbanken i Øjeblikket er som Forretning.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen talte om, at man løb til Regeringen i 1928 om at faa den ene eller den anden Ordning. Nej, det var i 1922 eller 1923, der var Tale om noget afgørende med Hensyn til Landmandsbankens Forhold, og hvor det private Erhvervsliv kan siges at have anmodet Staten om Støtte.

Dernæst vil jeg gerne sige til det ærede Medlem — jeg kan ogsaa sige det til Ministeren —, at den Begrundelse, vi Konser-

vative, der var imod Landmandsbankordningen i 1928, gav, var ligetil: vi var ængstelige for, at Garantierne for, at Landmandsbanken ikke vilde vedblive at være en Statsbank, ikke var tilstrækkelig stærke, og det har naturligvis intet som helst at gøre med det fuldkommen latterlige Argument, den højtærede Minister kom med, om man havde tænkt sig, at der i 1929, eller hvornaar det kunde være, vilde komme en socialdemokratisk Regering. Det har overhovedet ikke noget at gøre med Spørgsmaalet om, at Landmandsbankaktiernes Salg maatte være i Nærheden af Tidspunktet 1931, da Reservefondsbeviset overhovedet ikke mere kunde stige. Jeg har gjort opmærksom paa Forholdet Provins—Hovedstad og paa Statsbank, og det har vist sig at være Argumenter, der har haft tilstrækkelig Vægt.

Dernæst vil jeg gerne sige til den højtærede Minister, der jo optraadte som Mimose, hvad de højtærede Ministre efterhaanden gør — man maa ikke engang anvende et saadant Udtryk som, at de kender deres Pappenheimere —, at jeg ved ikke, hvad den højtærede Regering efterhaanden bilder sig ind; jeg vil slet ikke tale til den i dens eget Sprog fra den glade Oppositionstid, som den formodentlig har glemt, det er saa længe siden, de faldne Udtalelser tyder paa, at den har glemt den. Vi faar i Virkeligheden her, hvor vi behandler et Spørgsmaal som Landmandsbanken, lidt efter lidt at vide, at Rigsdagen har bare at vedtage det forelagte Lovforslag om „Danmarks Bank“ — færdig! Ændringer kan der ikke foretages; en Række Oplysninger, vi har bedt om, har man overhovedet endnu ikke givet Udvalget, vi faar blot at vide, at inden for de Kredse, som har drøftet Spørgsmaalet Nationalbanken, mener man det og det.

Er det da Meningen, at Bestemmelsen om Seddelpolitikken skal ligge i de Kredse? Selve den daglige Ledelse maa naturligvis ligge der; men Bestemmelsen om, hvorledes man skal ordne hele dette Forhold, skal den ikke ligge hos Lovgivningsmagten, hos Regering og Rigsdag, ligesom ved Fastsettelsen af Nationalbankens Oktroj i 1818 og 1907, den, der er gældende nu? Nu kommer Handelsministeren og siger til os, at inden for de Kredse, som har behandlet Spørgsmaalet, har der været Enighed om saadan og saadan. Hvad vedkommer det os? Regering og Rigsdag skal i Fællesskab have Ret til at afgøre disse Ting, tagende Hensyn til den Sagkundskab, der er i Nationalbanken, prøvende at tage Hensyn til den Sagkundskab, der maatte være i Han-